

Bordei sărac

George Coșbuc

Pe-ai tăi, pe rând pe toți i-ai adunat
Ca puii-n cuib, și-i pace-acum în tine.
Și-adormi și tu, bordei nealintat.
E liniște-n văzduh, și noaptea vine
Cu cer senin; pe câmpul înzăpădat
Zâmbi-va îndată discul lunii pline.

Ești slab și vechi, dar te-ai luptat voinic
Să crești un stol de suflete sărace.
A plâns mai pân-acum bolnav cel mic
Și cel mai drag al tău... și parcă tace.
Asculți de-auzi vrut glas; n-auzi nimic,
Pui capu-n piept, zâmbind, și-adormi în pace.

E vremea să te-alini. Scurmat de vânt,
Bătut de ploi, slăbit de ani, bătrâne,
Trăiești de mila lor pe-acest pământ.
Vai cum se zbat s-agonisească pâine,
Sânt mulți și mici, și-așa de dragi îți sânt –
Și-acum ei tac și iar vor plânge mâine.

Dar, poate crezi că va pluti mereu
De-a lungul nopții pace-adormitoare?
Acum tu crezi, sărman bordei al meu,
Că-n alb veșmânt din cer o să coboare
Un înger blând! Dar nu știi ce știu eu:
La noapte-un duh cu hohote-o să zboare.

Porni se va, de-o rece boare-adus,
Un ger cumplit și-urmat dintâi de șoapte
Așa cum trec, pe-al soarelui apus,
Năluci ce plâng prin lanurile coapte,
Și-apoi sosi-va șuierând pe sus
Cel vecinic mânios din miazănoapte.

Prin somn tu vei simți trecând fiori
Prin trupul tău, și deschizând privirea
Vei sta cutremurat; acum tu mori!
Din mii de părți s-a învârtit pieire:
Câmpii cu crivăț, și văzduh cu nori,
Și-un suflet răzvrătit întreagă firea!

Tu-n pază suflete de oameni ai!

Să nu te dai! De te-o strivi pe tine,
Sânt toți ai tăi pierduți! Să nu te dai!
El vine mânios, el vine, vine –
Te va urni din locu-n care stai,
Va smulge stuhul tău cu brațe pline.

Și-ai tăi, deștepți, vor plânge iarăși toți,
Când el te va-ncleșta să te ridice.
Trosnind te vei lupta să scoți
Din mâna lui, dar ca un snop de spice,
Tu strâns vei fi de el; și ce să poți,
Tu slab și vechi, în brațe-așa voinice!

Veți fi puțin de-a valma amândoi
Și nu vei mai avea-n curând putere,
Gemând tu vei cădea strivit apoi.
Vai, nu te va durea a ta durere,
Dar uite-ai tăi pe câmp desculți și goi,
Și tu murind, tu-ntreaga lor avere!

Cu hohote de diavol va-ndrepta
Și-asupra ta va netezi nămeții.
Când mâne-n zori eu voi veni, voi sta,
Vai, nu de aspru ger al dimineții,
Voi sta-nghețat de mila lor și-a ta:
Nici tu nu vei mai fi, și nici ei bieții!